

Светлана-Майя ЗАЛІЗНЯК – сучасна українська поетеса, прозаїк, перекладач, член Національної спілки письменників України (2016). Народилася 31 липня 1963 року в місті Пирятині на Полтавщині. З 1996 року мешкає в Полтаві. Авторка восьми збірок поезій та малої прози, з-поміж яких найновіша на сьогодні – «Птахокардія» (2015). Активна дописувачка літературних Інтернет-порталів. Лауреатка Загальнонаціонального конкурсу «Українська мова – мова єднання» (2007). Має відзнаку Пантелеймона Куліша за книги «Миць» та «Струм».

Її твори друкувалися в альманасі «Рідний край», літературно-мистецькому часописі «Захід-Схід», у збірках «SITIS» та «VIA» видавництва «Склянка Часу*Zeitglas», у міжнародному літературно-мистецькому журналі «Склянка Часу*Zeitglas», «Антології сучасної новелістики та лірики України – 2010», збірнику «100 на 100» (кращі автори журналу «Склянка Часу») тощо.

Пропонуємо читачам тексти з майбутньої збірки, над якою зараз активно працює письменниця.

НУАР

Подеколи рвійно дарує букет... фаетон –
І... хочеш-не-хочеш, а мусиш летіти, бо вітер...
Пливкі парадигми лягають на вишитий льон.
Вертаєш утрачені марева... псевдомагніти...

Голубиш, палаєш... Десь опік присипле перга.
Линяє зміюччя. «...шерше ля...» – шерхоче
пшениця.

Ось дощ затяжний – від неділі аж до четверга –
Розміє орелі, у стилі нуар небиліці.

Каплички... дзвіночки... безгомінь... озера...
мости...

Криваве тату-махаон – на шагреновій шкірі.
Майнули мангусты поміж голубих капустин.
Ряд сонячних зайчиків креше готична рапіра...

* * *

Пахощів сіна бракує улітку,
Хати, колодязя, вудки, ставочка...
Телеграфую: «Стрічай мене, Лідко!»
Є в тебе гуси, обскубана квочка.
Прийде сусідка – відьмиця уп'яте,
Заностальгусе: ні школи, ні ферми...
Виберу для дауншифтингу дату.
Місто у випарах пива і скверни...
Тиждень, як сич невгамовний – на дубі.
Місяць – як віршів писати не хочу.
Ми позітхаємо, сестро, край клубу,
Де Чакроборті... чорти... тамагочі...»

АБСТИНЕНТНИЙ СИНДРОМ

Імеретинським шафраном яскрієш у пам'яті снів.
Кодлами-колами ходить луската сторожа.
Серпень ажурно дощить... На Супою маслинному
дні

В рань прокидається квітка – пурпурне а може.

Наче не треба жадання, усе в ту грозу відбулось.
Ти – експонат-кучерявець юнацтва музею.
Як би жили-пригасали, злетівши за Ворсклу
чи Рось...

Леви застрягли у гратах-зубах Колізею.

Що ж, дресируй левенят. Вибирай картоплі
та листи.

Палиш духмяну – з торішнього пижма – цигарку.
Соняхи зрізано, вже вибиваю зернятка... не з тим...
Сік маракуйї – для кайфу. На шибі три марки.

Жовта горгопка привезена в дім для чудес.
Хтось автостраду накреслив, а стежку заплутав.
Ти вибачай... і зимове мовчання, і вірш-інтерес.
Дикою морквою тлумиться спогадів рута.

З маками житніми в осінь шафранну полегко іти.
Срібно дзвенять словеса, ізумрудна туніка.
Позатуляла батистом шиплячі стозубі роти.
Над шепотінням сононок шугають шуліки.

«...встигла, не встигла...» – бубніє дівчатко,
ступає услід.

Мрій хрестовик висисає рої махаонні...
Синя крамниця ваганів. Ти, мабуть, іще серцеїд.
Потяг наш котиться... час відчіпляє вагони.

НІ БРАТУ, НІ СВАТУ, НІ КУМУ...

1
Висіла об'явка на дошці зеленій:
«Приходьте, шукаю наступника для...»
А псюги хлебтали водицю студену.
В капусті плодилися грошики, тля...

Текла крізь пісочний годинник марнота.
Вивчали романтики партогенез.
Під «Отто Дікс» рюмсали, мліючи, готи.
Строчили дятлята лункі смс.

Гордилися баштами Кам'янець, Піза.
Виводили чаплі дітей на крило...
Поет прилаштовував панну без візи.
Всі ж бачили біса, таріль-НЛО...

А панна дивочна, плитка і незрима.
Не треба їй кави, не крає сальця.
Одне лиш уміє: відшукувать рими,
Чіпляти пір'їну – до коми, слівця...

Поет помирав, залишаючи спадок.
Пристроїти музу халепа – авжеж.
Тріщали невтишні червневї цикади.
Гефест вимальював графік пожеж.

Ріс попит на цукор, тверді «каракуми».
Малечу катали машинки «на час»...
А муза – ні брату, ні свату, ні куму!
...Зірвало об'явку брудне циганча.

2
Читало чи ні, те для нас таємниця.
На аркуші в цятку – німий телефон.
Дзвони...
Відкупорюй варення з чорниці...
Агов, циганчатко!
Майнули – мов сон:
той аркушик...
віяла...
віхоли...
цяці...
Кибитка спинялася біля ларька.

І музи, і роми – одвічні скитальці.
Шкоринка медова, хлібина гірка.

3
Схилилася муза над одром зеленим.
Болотні вогні.
Дві русалки.
Лото.
Прогнала з кута пасербиня Олена,
Три тижні міняла на скраб і манто.

СЛІД ЦИКЛОНУ

1
Розбудили жінку. Повели кудись...
Зголодніли інки. І шаліла рись...

Шамкали спіралі: «Ич яка... пішла...
Для такої кралі пещена смола.
Нам би... хоч на хвилю... крила золоті...»
Ніс її (любила ж...) маковий потік.

2
Бджоли... словожала...
В унісон серця...
Віршем проводжала
Чорного шевця.

3
Рожевіли рифи...
Слід лишав циклон.
Поверталась тихо.
На плечі – грифон...

Тонкосльозо... прісно.
Здобрена кутя.
Розцвітали пісня
Й дерево буття.

ПИЛОК ПРОМИНАННЯ

1
А море виштовхує весла, віншує живих...
Ростеш між острижених туй, голубих кипарисів.
Дивися на жмикрутів ласих, статистику лих,
Лікуй від синдрому сирітства плаксиву Кларису.

Плети бальну сукню: настане Вальпуржина ніч.
Вже солять лосося, нарізано перцю і кропу.
Злі гості летять крізь рожеву опону сторіч...
На шпажках залізних – оливки з садів Пенелопи.

У моді футляри, а мушля антична – твоя –
Упала зі сходів на чорта лакований череп.
Ти випила тепле кальмарне чорнило чи яд.
Іди ж, відчиняй кажанам золоту напівсферу.

2
Проходиш вогненным тунелем, ламаєш ключі.
І вірш – як молитву – повторюєш голосно всоте.
А ринда калік і щурів калатає хутчіш...
Пливке майталання словес по канві Геродота.

Линяння лілей... Кажани здаленіли – як бриз.
Коханка Артура зірвала перлину із трена.
Найнижчий в ряду відкриттів (ще в моху) кипарис
Підняв партитуру і... ладен забути Єлену.

3

У струмені меду інжирно-терпка гіркота.
Бджола лівадійська наснила розцвічені доли.
Зелений павітер на пірсі сонет нашептав,
Напнув за грядкою Ай-Петрі шовкову кодолу.

Тасує тотеми безоке привиддя Авжеж...
У рань потойбіччя, населене духами, нишкне.
Пилок проминання в лілову серветку збереш –
Отой, що змігало боа із чернечої книжки...

МЕРЕЖИВНІ ФАЛДИ

Знову зраджує він. Безутішно ридає вона...
Їх обдурено. Стріли амура вкололи злегенька.
Алебастровий хлопчик сміється на крайці вікна.
Відпустити стрілу – необтяжлива гра-витребенька.

Лоскотало у серці... Бажалося разом у Рим.
Викладала модистка на сукні мереживні фалди.
Утішає сестра: «Ще повернеться! Треба ж
екстрим.
Не здіймай, будь хитрішою, шторму та гвалту».

У кімнаті дими...
На канапі – щоденник, журнал.
Гомоніли про секс, погадали на кавовій гущі.
Додали одиницю нещасна у свій арсенал...
Можна вбити прощенням. Любов невмируща.

ШЛЯХ

Сукня у стилі бохо.
Шлях – у богему із... –
Вільгим чортополохом.
Карлики напереріз.

Смичуть поділ: «...велика...
Тут за мірило – пень».
Смішно... плямно... безлико.
Дзвоники нітельень...

Полям гречаник теплий
Діткам несе зайча.
Хай вам шишки на епплах.
Кнедликів-мрій вистача.

Виляски вакханалій.
Босий пшеничний цар.
Швидкість моїх сандалій
Вища за лжепіар.

МЕТЕЛИК НА ШТОРІ

1

По шкірі – дотично... Палити не можеш.
А час виставляє павучу сторожу.

Утішуся злетом, горняточком кави.
Ти любиш, не брешеш... а очі лукаві.

Тут джаз... Надихає охвітна береза.
Ти пий... Ось цукерка, я вельми твереза.
Ось рибка надії – блись-блись... – між тарані.
Тобі некомфортно. Я Майя, не Аня.

Кастровані тигри, вгодовані сойки.
І блюз недослуханий тлумиться зойком.
Розкремсаний спокій. Безсоння... Навіщо?
Торішній жасмин, шкаралуца і кліщі.
Тонка прозаїчність, метелик на шторі.
Прасіті лілові у білому морі.

2

Це меганаївність. Весна-забаганка.
Жмуточок поезій. Розсипана манка.
Замотую пальця – поранив осотом.
Малюєш русалочку зеленороту...

Картина вже продана. Трішки сумливо.
Ти хочеш у Хіос, там сміх і оливи...

А тигрів дратують осінні мурахи.
У двері – ослиці по слово... по лахи.
Із яблучних зернят приносять намиста.
Не бійся мене. Я – остання, пречиста.

3

Душевні стриптизи і голка довженна.
Я вприснула сяйва у ляльчині вени.
Лягаю – вдивлятися в малева Босха.
Меди на ослоні, знекрилені оси...

Міняю турботи на протуберанці.
Черв'як дощовий у кільковій бляшанці.
Пайєтки пришила. Пугукають сови...
Злиною. Ідуть холоди-птаховоли.

Лишаю любові крупинки робусти.
А муза сміється: «Ой леле... попустить...»
В цинобрових нетрях вакується шкіра.
Ти моря глибини сімкартою зміряв.

ШУМОВИННЯ

Я не прийшла у твій лункий гарем –
Чекати ночі на тафті червоній.
Хай інша ту неволю обере.
Згубилася обручка між півоній...

Ти ж бачиш: словотеча, віршопад.
Дзумлю собі – в шовкових травах бджілка.
Таку не вдовольняє мармелад,
Рахат-лукум, жага – щопонеділка.

Будуй палац у стилі рококо,
На зорекрадстві спіяманий любаску.

Бурунється хмаристе молоко...
Ось кличеш на розвеснену Аляску.

А мій, земний, все котить кавуни.
Наснився ти – порушився комфортик.
Влітаєш – без дарунка і вини.
Шуміння-шумовиння...
Пал в аорті...

Руйнуй плотини чи криши базальт –
Я не зйду з кармінного трампліна.
У мене, кажуть, оксамитний альт.
Любилися в колоссі, на хвоїнах...

Тепер – вільгота, гніздища всолод,
Ось геть... Зірок пульсуючих не треба.
Смакую конфітур, бо свій ренклад.
...а ти все більше схожий на Ереба.

Такі ж волосся, тенор-баритон.
Мусуєш тишу: «...йди у цинамон...»

ІЛЮМІНАТОР. ЛЕТА

Хто я – оцій столикій людві, що пливе у шторм...
Коржі пліснявють, покльовано карти, крупи.
Уже ні смажених жартів, ні повсякденних норм.
«Терпи...» – шепче бабця, складає пучки докупи.

Ще варить у мідній джезві каву пузатий кок.
Щури обнюхали сир «едем», закаляну миску.
Папуга злетів із клітки, гойдає млинок,
Гугнявить про безголів'я, утрачені зиски.
Тим, що відчайно плинуть до мандаринних лагун,
Хтось нагойдав у безвітря казок лелечих.
Ось Посейдон ламає скелю, балку благу,
Крекче, підваживши міх, на кремінні плечі...

Плаче малюк-сирота, шукає молочний сосок.
Ілюмінатор. Лета. Йод на сирійській таці.
Прокид на теплій косі. Тиш. Ігуана... пісок...
Віяла. Метушня лозунгів... кіл... конгрегацій.

Зорні віночки – по хвилях. Лякає війна.
Звір відгризає чуже, хилитає боввана.
Світ починався з казок. Знову плачна, сумна.
Є що слухати всім, хто бреде в караванах.

«Чай із долину й папайї...» – крекче стара Ассоль.
Русалка без родоводу вхопила люстерце...
Забути б сайту марнот і оман логін-пароль,
Рецепти із винним оцтом та кенійським перцем.

Зі сцени демонструє біцепси потужний мавр.
Фотографуйте без мене песиків Сарагоси.
Бронює найширше бунгало зло-бронтозавр.
...заплітаю мак і часник – Афродиті в косу...

ПОШУК ФОРМУЛИ ЩАСТЯ

1
Зів'ядають космеї, притлумлені важною гиддю.
Розбухають облуди, здорожчали тури на дно.
Підставляєш плече – і замінюєш каріатиду.
Хочеш пити – мовчи, подавальниці трують вином.

Антидотів бракує. Заплутані тіні, нотатки.
Стан жаріння, остуди і злету від точки нуля.
Вихід з матриці в риг новоз'яви-радіння-достатку.
Там кричківський лелека – несе кавуни звіддала...

Хепіенди не в моді. Оплачений Гудвіном екшен.
Перфоровану стрічку лагають старий і малюк.
Жди потопу... Настане обіцяна масам полегша.
Карамелі по залу розвозить пустун Кармелюк.

Шкарлупайки – Лушні, а Матня і Пацюк
без роботи.

Поцілунки та сміх на останніх – елітних – рядах.
Вже відкриті для тьми наутилусів чорні ворота.
Пошук формули щастя оплатить гадюча орда.

2
Мій кульбабковий кінь без кульбаки спочив
просто неба.
Син підріс неабияк – і може рушати в дощі.
«Намолола робусти... в арабіці більша потреба...» –
Двадцять шоста весна тулить вірші-зернини
до щік.

І навіщо про себе... Не варто скелети – із шафи...
Уселюдські дилеми і ребусів повна тахта.
Наливаю узвар почуттів у блискучі карафи.
...а на березі амфору трощить зальотний Мухтар.
Голубим – голубе. Зосенілим вітриськам –
любові б...

Набридає павітер, мені б у грозу та шторми...
Я лишала слова у Місхорі, Донецьку і Львові.
Застилай, дивотравню охвітний, нові килими...

НАВІКИ...

Душа до душі пригорнулася тілом.
Було їм червоно, жовтаво і біло.
Розжевріло серце. Полива стікала...
Лишалися зимними вікна, дзеркала...
Прелюдія довга, оргазми і злети.
Німі запитання, захожі-силіввети...

Уже неможлива розлука до ночі.
Хвилясте, іскристе волосся жіноче.
Оголені перса, кармінові губи.
Нага і прекрасна. Не треба їй шуби.
Не візьме коханий цигарки чи пива.
Кераміка «Двоє». Навіки щасливі.

ЖИТНЄ

У твоєї сестри буяніло весілля... Юрма
Кайфувала. Хто в пошуку чарки, хто сексу,
хто соку.

А до мене тулилася боком тілиста кума,
Офіцерик щипав: «Звідки ти – першосортна,
висока?»

До криниці підходили діти, ганяли котів...
Женихався до тітки Мокрини забейканий слюсар.
Я втрачала тебе. Знов на волю хлопчачу хотів.
З пелени висипала чортисьок блондиниста Люся.

Танцювали усі...
Обіймалися пари між груш.
В рань матуся твоя поливала плющі, каланхое.
Так і бачу тебе – кучерявця – у пломені руж.

...Я поплинула з Травників геть у чужому каное.

Пам'ятаю, що жито ламалося...
Коники – стриб...
Я зривала не сукню, а панцир колючого страху.

Десь отам, серед блиску літаючих пестошів...
риб...
Налетіла гроза – і поглинула світ вогнептаха.

ХУГА

лютий
хуртеча
ями
сагу писати
вмерти
битви
герої
мами
кай уникає герди

гномів червоні лица
зорі в заметах білих
вірші виткі суниці
стриб за чужі наділи

Грид посмакує вперше
чавлячи крізь люстерко
Один очима креше
лист горни... фантазерко...

кінь восьминогий скаче
в кільця вогненні...
шосте!
дайте м'який крайчик
я ж не просила острів

пам'ять і думка
хуга...

вир...
воронячий ірій
я народилася вдруге
щоб оминати валькірій

ЧЕРВОНА ПЛЯМА

Циганський танець – воля і жага.
Летять пацьорки, стукають обцаси...
Розкришена горіхова нуга.
Жують стегенця тлусті карабаси.

Маленька сцена. Плямкотіння. Дзінь...
Червона пляма на зеленій блузі.
Банальна куля – ворог ворожінь.
Гіпотетичний крен гіпотенузи.

Кудись летіло серце... за дими.
Кудись пливли оці кальмари, шуки...
Гундосять викидаєли: «Це не ми...»
А Смерть мовчить – голодна і безрука.

Ляцання переляканих мальвін.
Залитий каберне дешевий пудель.
Цяткує скатертину парафін...
Циганочки із виходом – не буде.

ПАСМУГИ

Цвіте пустеля Атакама
Опісля щедрісних дощів.
Пісок – і життєствердна гама.
Художник-час не зледашів:
Жовтава пасмуга, лілова,
Зело смарагдове, рясне.
Отак би хай розквітла мова...
Невже вона помре-засне?
Кушавий суржик, мат-гадючя.
«А мне удобна так... И пусть...»
Вдихаю пахощі ядучі.
Давно скалічений Прокруст.
Повчати бевзя надто пізно.
Йдуть златоусти, є зерно...
Скрегочуть важелі-софізми...
Шикарно жити в Римі... Брно...

А я чекаю снігу, свята,
Неділь зелених, блискавиць.
Ген репетують немовлята
Між інвалідних колісниць;
Повсюди лозунги «зальотні»,
Доріг латання, дикий сюр.
І барви – бляклі та кислотні –
Реклам, ідей, шарфів, купюр.

Протрухли сволоки прадідні,
В селі безмовно, в місті теж.

Когось ждемо...
Чогось ми гідні...
Вервечку змінює кортеж...
...Цвіте пустеля Атакама,
Межа між Чилі та Перу.
Красу спотворюєм руками,
Уречевивши злість-мару.

ІРОНІЯ

Я сушила аронію, кидала в кошик листи...
Ти дзвонив із Афін, обіцяв фотографії амфор.
Цьогоріч у долині – проміле чи два гіркоти.
Підриваються люди... І вже ні спочинку, ні кайфу.

За Опішнею тиша. І я б отуди... Не буди.
Облітаю гніздища високі, свічада хитляві.
Ще й осмута хронічна. Поставила нецке в кути.
Ставлять чаплі на тих, хто доточує рівень
«халяви».

Залишайся десь там, придивляйся до стін і дахів.
Тут потрібні мовчазники та мускулисті служаки.
Добирайся, мій друже, до древніх осончених Фів.
Ну а потім опишеш, як роги скидають сайгаки.

Є іронії дрібка, присмачую нею рядки.
Назбирала грошви, стачить знову на сумку
чи скутер.
Ще олійниця пахне... Це все утискаю в дужки.
А сама я живу суперово... і вельми розкуто.

СОНЦЕВОРОТ

У дощ-вівторок десь на перехресті
Я налечу на тебе... і тоді
Розвіються пахкі листки «Альцести»...
Постанемо крилаті, молоді.

Куди покличеш? Хугір зник із мапи.
За хмарами людви – сонцеворот...
...ти епатуєш... згадуєш етапи.
Записуєш мій номер у блокнот.

Докурюєш цигарку. Джинси «левіс».
За мною ладен в пекло, на тахту...
Твій цирк зачинено, подошли леви.
Обрав, Аїде, жіночку не ту.

Гуде танцпол життя...
Базар – ліворуч.
...морозиво розтало... і крило...

Ми приземляємось.
Пітьма.
Це... Овруч?
Отут ще важать щастя – на кіло...

NO GAME CAN BE PLAY

1
У чорне дзеркало заглянь... у біле...
Маркітний рейвах. Пандус – для калік.
Блукала між вербиць... плодів хотіла.
Тепер іди прямесенько... убік...

Все бутафорне вляжеться... остигне.
Нашле казок блощиця чарівна.
Тебе не прийняло гніздо осине.

...а вже вигулькує крайок човна...

2
«До Кракатау ми... а може... й далі...» –
Глузують виноградні слимаки.
Тьма-тьменна їх на листі, на педалях.
І липне сухозлітка до руки.

Летять м'ячі – смугасті, жовто-сині...
Торс гегемона гепнувся на шлак.
Сто коректур внесли корейській свині.
Всі правила затиснено в кулак.

3
Знов подорожник ліпиш до коліна.
На ятці гнома – хвостики... мохи.
А ось і кратер...
Голубі трампліни...

Спускайся – в золотаві реп'яхи!

ДУШІ БРОДЯТЬ...

морквяна поволока небес
ампутована зона чаєс
крупні груші картопля боби
ти купив задарма півдоби –
зазирає у провалля вікна
вічне тут розпадається на
бджіл медових пелюстя траву
напина вітровій тятіву

потерчатам хаги... дитсадок
перебендя натисне дзвінок
млява тиша-вужівна повзе
роздає антрацитні безе...

мельхіорні тарелі гриби
повтікали тіла від судьби
душі бродять ось гілочка хрусь
бачиш вудку лаштує дідусь...
є линки пузані-коропці
полини-килими усуціль...

ДОБРАНІЧНЕ

пісок перестрибни – і світлотіней повен
із марева пізнань спливе бурштинний ліс
отам хатинка відьми і тістечко медове
вгрузають у хвоїни сліди хвилин-коліс

краплисті мухомори дзуміючі комахи
стрімкучі перелети линияючих летяг
в кубелечках поснули руді лисиці-свахи
дивися ген вовчисько морквину в сон потяг

навіщо вовку овоч ніхто не докумека
він любить ніжну вовну і кров'янистий стейк
грядки ропух обміряв заморений лелека
і жовтим дзьбом цюка в цеберечко пусте

відкрий мошисті двері лиши букет чи грушу
скажи бабусі відьми прекрасна молода
і випурхнуть метелики а може сяйні душі
із глека що на паколі забув яка вода

в криничці киселевій залякнуло латаття
пелюсточки із крему а листячко безе
шпалери у рибини котисько рве на шмаття
схопив би із пательні линочка... не везе

а ти не зупиняйся коли совині крила
профуркотять за клуню і нямкнеться кажан
бо не тебе ж зловила якась нечиста сила
на ймення екзотичне Шестиголовий Жан

не вельми ліс прозорий павук рудаві сіті
навішував очоче й перфоменсом нарік
там заблукати легко ще легше там прозріти
і радість поросячу нести за сім доріг

РАЗОМ

Називав чужу делікатно – Лумініца.
Щодня сюрпризи-дари, мов іменинниці.
Жалівся на депресію, погоду, нежить.
А законна думала: за ким знову стежить...

Поправляла плед, садила kota на коліна.
– Це в тебе хто сьогодні: Катя чи Ліна? –
Чистила яблука на райське варення.
Набирала борошно в сито, дощ – у жмені.
Згадувала, як торік називав її – Ліззі.
Складала рецепти, пасьянси, валізи.
Викликала таксі, забувала адресу...
– Лишайся на горосі, буденна принцесо! –
Відривав жиголо погляд від монітора.
Що вадить? Клітка тепла, м'яка, простора.
Купи пекінеса рудого... чи канарку.
Я тут на прив'язі, для адюльтера шпарка.
Не дружина – хижачка, абіссинська кішка,
Ти он позавчора лащилася до Мішки...

...Дивилися разом фільми, старі світлини.
Збережи хиткі шлюби, свята Магдалино.

ХУДОЖНИЧОК

На пні сидів – такий малий,
Що ледве маківка видніла.
Прийшов на пляж із ковили –
Та й малював собі Ахілла...

Купали песиків, дітей,
Мелькали м'ячики і п'яти.
Між покемонів, карт, костей
Стирались контури – уп'яте...

В корзині тітки – сік, пляшки,
Люстерко тріснуте зі скотчем.
Набридли вила і горшки.
Героя в хату жінка хоче!

Щоб тога синя, ще й вінець.
Сандалі просить пурпурові.
Пішла робота нанівець...
Але сподобалось корові.

Не торгувалася, ураз
Взяла картинку чорно-білу.
Кума замовила Кавказ,
Тореадора й кішку Мілу.

Торс худорлявий.
Хисту – брак.
Закляк безгубий син Фетиди...
Продав Ахілла – за кисляк.
Накидав обриси кориди.

Край лепехи зібрався люд.
...змалюй-змалюй... – дзуміє Зося.
Прокравав потемки салют.
А може... то мені здалося.

Підвівсь художник, всім «пока...»
На пні розстелена газета.
Доріжка місячна липка...
Медок лила Єлизавета.

ІМОВІРНІСТЬ

1
Просто закохатися в незнане.
В ореолі пристрасті – екран.
Ось уже підводиш до лиману...
Море й небеса – пливкий шафран.

Цмок-безе... футболите кокоси...
Бунгало видніється між мирт.
Смігтячка виносити не просиш.
Супокій, ідилія та мир....

Ні халеп житейських, ні нотацій,
Штори крепдешинні, все о'кей.
Екзотичне снідання на таці.
Листя ажурове, шепітке.

Танець вирлоокої мулатки.
Ложе зашироке. Яцірки...
Блискотіє фольга з шоколадки.
Запевняєш: «...більше я ні з ким...»

Дзеленчать ошлюблені тенета.
Обмінялись віршами, кіно.
Вийшли з чату – смажити котлети,
Воювати з дачним бур'яном...

2
Ти ж не знаєш імені та статі.
В Інтернеті всі пливкі-чужі.
Можеш залюбити мощну Катю...
Що бортує диски в гаражі.

Присилає каву добрий Жорик.
Піджачок на фото – від кутюр.
Пише Амадей: «Мерщій у гори...»
Дні та ночі – сюркотливий сюр...

Імовірність множитья на числа.
Лев у цю хвилину став на трап.
Написала іронічно, стисло.
Уникайте віртуальних лап.

ВІРШ ДЛЯ ЛЕВА

1
Непереборні обставини... ніші...
Місце вакантне – для лева без холки.
Двері обрала: рожеві... темніші.
Плине канвою осріблена голка...

Мак і піони.
Кумасям би – м'яса.
Тішуся в дощ морквяним палантином.
Жди... підлітаю...
Вокзальчик без каси.
Світ без любові.
Автівку зупиним.

Нащо боятися? Індиферентно –
Звідки приїхав. Не стій здичавіло...
Клич на розвеснену яйлу... на Етну.
Пір'я вчорашніх жар-птиць спопеліло.

2
Ти примостив павуків на вокзалі.
Квас продає Дульсинея Мілоська.
Наобіцяй, що поїдем найдалі!
Двох кобилиць розчесав і укоскав.

Я не люблю учорашні газети.
Пересипаються в клатчі дрібниці...
Пересікаються альфа і бета...

...очі зелені... руді блискавиці...

Звісно, що лев.
Я повірила. Тепло.
Пил витираю пухівкою – з Еппла...

БІСЕРНИЙ ВІРШ

О Джеммо в сукні, що творив Карден.
Тобі чужі мої буденні муки.
Хто не писав рядків, отой блажен.
Лише павук буває восьмируким.

А я – звичайна жінка, ще земна.
Із хаосу вирізбляю порядок.
Безкрилий натовп нишк і розпинав.
Слизькучі змії не жаліли яду.

Усе б мені встигати, йти у ніч,
Лишаючи петельку, бісеринку...
Зуміти посміхатися на спіч,
Узяти на фуршеті лиш мачинку.

Скуштовано амброзії кохань,
Зорію на світ жевжиків критично.
Поетизують способи злягань...
Я супокійна, майже прагматична.

О Джеммо-ляляко в тапцях золотих,
Ти не пораниш пальчика до кривці.
Тобі не ллють у каву кислоти
Зайці безхвості, молочайні вівці.

Дивлюсь на тебе: порцеляна, шовк.
А в мене цебра яблук і грушок.
Десь профурсетки, ложі, сінема...
Кориці слоїк, щось медку нема.
О звабо дивна, серги аж до пліч.
А я – у вирі слів і протиріч.

ЛЕВ'ЯЧІ АЛГОРИТМИ

1
Не личить левиці ловити форелі.
Із прихистку вийшла.
Міазми... тунелі...
Стрибки триметрові... Ущелини, кручі...
Кігтиська міцнющі, ліани тягучі.

Руде левенятко примружить очиська.
Сердитий татусь повернув з бойовиська.
Не варто кусати за гриву чи бока!
Граційна левиця, криваві патьоки...

Лежать кісточки від газелі та зебри.
Назавтра всім прайдом – на зоряне дербі.

А тропи колючі... За хвилю до трапа
Лиши найслабкішим замурзану шкапу.

2
Втекли антилопи. В бік сонця – гієни...
Тягни носорога з імлавої сцени.
У лігві просторо.
Облизуйся, кішко...
Пригадуй суперниць ошкіри-усмішки.
Залатуй циганською голкою рану.
Тобі прокидатися, золотце, рано.

Канапку зжуєш та й відсунеш заслони.
Дими... Алгоритми війни-оборони.

* * *

В черевичках зозулиних фея присіла на тин.
Розглядає малюнки, намистечка, вишиті мальви.
Підбігає до черги окроплений дощиком син.
Не приніс їй нічого, обципує китицю сальвій...

На столі між гайок – недоліплений палевий кінь,
Олівець Н-4, блокнот, недописана казка.
Хилитається черга...
Бракує нетлінних творінь.
А у феї лиш усміх. Ні місць призових, ні підказки.

Похвалила усіх, роздала вісім жмень кукулі.
Змій таркатий просив політати до ранку
над плесом.
Бились нетлі об шиби... Балакали з вітром кулі...
Чорт вигадував бомбу, хтось – вічний двигун,
хтось – колеса...

Притомилася фея. Зів'янув зелений роброн.
Чорний кіт перейшов три дороги й одну
автостраду.

Все принесене відьма сховала у кований схрон.
– Аж до сьомого поту... – сказала... Чи, може,
до граду.

МАНДРІВЕЦЬ

Спинився човен – між полів, комах.
Куди пливти...
Зелене безбережжя.
Це був його прорив, а може, крах.
Радів осонню, блискавці, одежі.

Хтось кинув продірявлений сачок,
Росли із днища вишні, абрикоси...
А човен висихав... гойдався... мок...
І снилися чайки та альбатроси.

Отак би звільна вкоренився там,
Розпався б на дошки, безкрилі мари.
Та зрушили ручиська – за сто грам.
В село прийшла царівночка Тамара.

– Я щойно з «Еспаньйоли». Це – прикол?
Не впишеться злидота у декори.
Тут буде дітворя кричати: «Гол!»
Це ж закапелок, шість км до моря.

...Ні скабки не лишили на межі.
Човни-блукальці всім одвік чужі.
Окремішнім за друзів – дощ, вітри.
А кілометрів там не шість, лиш три...

СЕРЦЯ ХОРОШІ...

А небо як розсердилось – аж біло...
Дробилися криваво... і тяжіли...
Хтось нас хотів (а може, хвильні ниви).
...чи можна йти по черепах щасливо?

Рух – кроком півтверезим, черепашим.
Як важко божим догоджати «вашим».
Як боляче збирати нені крила...
Нас роздягли-вдягли, вручили вила.

Не місяць і не два липка пороша.
Кораблетроща мрій... Серця хороші.
Нерон жбурнув на терези сестерцій...
Зійшлися громовержці в ярім герці.

Плазує змія на пік Гар-Магедону...
О, з чим я стану тут на оборону?
Мої щити безслав'я – у Славуті...
Мої сини розкремсані на руті...
Онуків гріла – подалися в готи...

...хто гонобитиме по битвах ці висоти?

ЦЕ НЕ ТУТ...

Вінніпухи жирують... Меди голубі
Чорні чаплі міксують у глеках шербатих.
Херкімерські алмази ростуть. А в юрбі
Ділять пайку галетну, рукав маскхалата.

Перехресна скорбота... Розвіяний приск.
Замовляння русалок на воду – по колу...
Дискотек між ковтобищ попсований блиск.
І король містечковий – підсмажений голим.

Це не тут, це не ми... Це зачовганий сюр.
Ми давно не готуємо плов у ковганці.
Це хтось інший бредє між банкнот-кучугур
І чубату малечу чортує уранці.

Це не ми відцуралися мови батьків,
Позували в намисті – ажгнулися шії...
Щирі-добрі, потужні, у всьому напів...
Лиш на ближнього щедро налляли помийв.

Наші жаби найліпші. Болото – мов ляд.
Є у служби спасіння нагальна робота:
Застрягає у петлях ведучий-фігляр...
І вгрузають у жуйку словесну висоти.

Я нікудоньки звідси... Коріння росте.
Біла крона щебече... і падає зірка.
Пориватися в ірій-супокій – пусте.
Херкімерські алмази дорожчі за сірку.

ДЗЕН

терпіння вчуся цілорічно
терплю цейтнот катастрофічний
терплю всі вибрики погоди
терплю місця винагороди
терплю Юрася нетерплячку
на книзі п'єс – котову сплячку

усім близька своя сорочка...
даю доріженьку «синочкам»...

мовчу коли обважить свинка
коли засмічена зупинка
терплю... терпіння – панацея!
шерепи терпить корифея
завіси терплять рух дверей
шерепу терпить корифей

терпіти ліпше ніж кричати
терплю в реаліях у чаті...

терпіла бевзня і єхиду
терпіла мудрість мат огиду
терпіла визиски і бучі
терпіла біг овець з кручі
терпіла ікла у долоні
терпіла біль у зубі в лоні
терпіла кризу слово течу

терплю нікому не перечу

терпіла міць напругу старту
дошкульність вітру солод гарту

терпіла насміхи та кпини
терпіла сходження лавини
терпіла славу і наскоки

нарешті – пагоди високі

ЖНИВА

Вона не запитує внучки – чи є кавалер.
Ріка Вмиротворена Старість без вигинів плине
в спокуту.

Деся там, ще дівчатком, у мревищі ящурних ер,
Ця жінка зривала у голод пирій та крислату
цикуту.

Не вмерла, тому призвичаїлась трути варить.
Повз неї – за межі галактик – орли, цвіркуни,
зорельоти...

Галасвіта роми – вивчати урду чи іврит...
А жінка прикрасила півником піч, наплела
живоплотів.

На свічечку нетлі летіли, на аркуш – рядки.
Писала тому, хто не став ні коханцем,
ні степенним мужем,
Лишився на стежці край школи – за помах руки...
Була і вродлива, і сильна, й до рідних-чужих
небайдуха.

Тепер не запитує ніц... Дяка Богу – жнива.
Калина рясна, виноград зав'язався, газета
на призьбі.

Гойдлива срібляста ріка – до мого рукава.
Хустина ажурна – під котиком, знаю, куплялася
в Ризі...

Вона помолилася. Каже про шум в голові.
Розказує те, що смішило в Сенчі та морозній
Теплівці.

О нивко матусина, ще половій, половій...
Як страшно узріти «кінець» на строкагій буття
кіноплівці.